

UTPOST

MAGAZINE №2 2017

FAREWELL TO FARC
MUREN MELLAN FOLKEN
SYRIA'S CHEMICAL WEAPONS AND THE UN VETO
THE PRICE OF PRESTIGE 2022
FRÅN QOM TILL SÖDERHAMN

• UTRIKESPOLITISKA FÖRENINGEN UMEÅ •

EDITOR'S NOTE

Photo: Victor Lundberg

Sometimes I feel like this just can't be true. Me writing a second editor's note. Donald Trump recognizing Jerusalem as the capital of Israel literally the same day I finish writing my text about Israel and Palestine. Utpost publishing an interview with a former member of the FARC guerrilla.

Sometimes it's easier to understand things when you see them in real life. That some people have to leave their homes. Like Mustafa from Afghanistan who left everything behind to find a new home for him and his family.

Sometimes we just assume things. That you can finish the text before midnight. That Zanzibar is a problem-free paradise. That football is always just a fun game. In this magazine you can read about some of the challenges the children of Zanzibar and

the migrant workers in Qatar are facing.

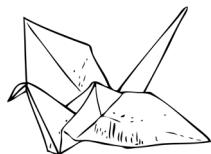
Sometimes it's tough to let go of things. This magazine has really become my little child during this year. But I'm sure it will be well taken care of. It's been such a rewarding experience to create this magazine and I really hope you enjoy reading it.

Sometimes you can't make it on your own. Yes, I just cited Bono. I want to thank my dedicated editorial committee, Julia and Johanna, who has helped me a lot during this semester. Also, massive thanks to Victor who once again outdid himself as Utpost's creative mastermind. Now I'm leaving for France and Lille. Au revoir!

Isak Sidestam, Editor

IN THIS ISSUE

- 4. FAREWELL TO FARC
- 14. PÅ ZANZIBAR MED ENGELSKA PÅ SCHEMAT
- 18. FAILURE TO PROTECT
- 22. THE PRICE OF PRESTIGE 2022
- 26. FRÅN QOM TILL SÖDERHAMN
- 30. GLOBAL HEALTH ACTION: A SCIENTIFIC JOURNAL
BUILDING BRIDGES OVER GAPS OF INEQUALITY
- 38. MUREN MELLAN FOLKEN
- 50. ORDFÖRANDE HAR ORDET

UTPOST EDITORIAL STAFF

EDITOR

ISAK SIDESTAM
REDAKTOR@UPFU.ORG

GRAPHIC DESIGN & PHOTOGRAPHER

VICTOR LUNDBERG

WRITERS

JULIA HEGGENES
JOHANNA KOLLI
AGNES ROVA
KAROLINA NYQVIST
MARCUS ANDERBRANDT
CELIN GRAHNS NORRGREN

COVER PHOTO

PANAM POST

FIND US ON SOCIAL MEDIA

@UPFUMEA

UTPOST IS THE MAGAZINE BY THE
ASSOCIATION OF INTERNATIONAL
AFFAIRS UMEÅ.

GOT FEEDBACK OR WANT TO WRITE
FOR UTPOST? GET IN TOUCH WITH US!

THE UPF BOARD 2017-2018

ORDFÖRANDE

LINNEA PERNEBRINK
ORDF@UPFU.ORG

VICE ORDFÖRANDE

AMANDAH ANDERSSON
VICE@UPFU.ORG

KASSÖR

EHELIE KARLSTRÖM
KASSOR@UPFU.ORG

SEKRETERARE

DANIEL THEANDER
SEKRETERARE@UPFU.ORG

PROGRAMANSVARIGA

AXEL JOHANSSON
RIM AHMAD
PROGRAM@UPFU.ORG

KOMMUNIKATÖRER

VICTOR LUNDBERG
CELIN GRAHNS NORRGREN
INFO@UPFU.ORG

AKTIVITETSANSVARIG

MIKAEL IVARSSON SOTO
ACTIVITIES@UPFU.ORG

REDAKTÖR

ISAK SIDESTAM
REDAKTOR@UPFU.ORG

PODANSVARIG

JENS PETTERSSON
RADIO@UPFLUND.SE

RESEANSVARIG

EBBA KOHL
TRAVEL@UPFU.ORG

UFS-REPRESENTANT

OSCAR JOHANSSON
UMEA@UFSVERIGE.ORG

This material is entirely or partly financed by SIDA, Swedish International Development Cooperation Agency. SIDA does not necessarily share the opinions found in the magazine. The responsibility for the content rests fully on the writer.

FAREWELL TO FARC

Text & photo: Marcus Anderbrandt

Following the first peace agreement between the Colombian government and Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia-Ejército del Pueblo (FARC-EP) which was rejected in a referendum, historic scenes played out in Colombia on the 24th of November 2016 when president Juan Manuel Santos and FARC-leader Rodrigo “Timochenko” Londoño signed a revised version of the negotiated settlement of a more than 50 year old armed conflict.

Now FARC has successfully been disarmed and converted into a political party; they have even changed name from las FARC-EP to la FARC (Fuerza Alternativa Revolucionaria del Común). Despite these initial steps towards an implemented agreement, the process still faces several challenges in the reincorporation of the former armed guerrilla group into civil society. Yet, Colombia is in no way new to peace processes. During the first half of the 1990s the government successfully signed peace deals with M-19 and several other small guerrilla groups. The period between 2000 and 2006, usually described as the bloodiest in the country’s conflict, culminated in peace and subsequently a Disarmament, Demobilization and Reintegration (DDR) process with the country’s biggest paramilitary group; the Autodefensas Unidas de Colombia (AUC).

The result of the accumulated experiences of these different processes has led to an institutional know-how and specialisation in peace-building. This has resulted in a governmental entity called the Reincorporation and Normalization Agency (Agencia para la Reincorporación y la

Normalización, ARN – previously Agencia Colombiana para la Reintegración). This is an agency focusing on individuals who are dropping out of armed groups, offering them a way out as long as they live up to certain conditions and are part of defining themselves. Up until now, roughly 60.000 individuals have undergone the reintegration process. Combined with previous processes, this means that there are thousands of ex-combatants existing in the Colombian society. The general trend is that most of them manage to reintegrate to civil society, pass through education systems and find jobs without re-joining armed groups. However, the ex-combatants are also stigmatized and there are stories of those performing well at work-places for five years without their employers knowing about their past, only to be fired when their bosses find out.

It is in this setting that I have scheduled an interview with Nicolás. It has proven to be more complicated than expected due to his busy schedule. His name has been replaced to insure his anonymity. Nicolás is in his mid 20’s and finds himself balancing university studies with work. The reason for our meeting, however, is that he was a member of FARC-EP and served some time as a guerrilla in the jungle, and has agreed to tell his story.

Nicolás is the kind of person that immediately spreads a warm aura around him. He is friendly, well-spoken and jokes a lot. He is somewhat concerned about me appearing too much “gringo” and repeatedly urges me to be careful when I am walking the streets of Bogotá on my own. It is hard to imagine

FARC

that the person in front of me has lived a life outside the margins of legality for several years. Not until he shows me the picture of him wearing the FARC-EP uniform with an automatic gun hanging over his shoulder can I fully understand that the person in front of me actually has been a part of one of the most notorious guerrilla movements in the world. “The photo was taken when I finished my guerrilla training”, he says, “it is the only photo I have from that period”. The picture shows the image of a young man in good shape with a discrete but proud look on his face.

Early into our first conversation it is quite evident that Nicolás is a person who puts a lot of thought into what he is doing. Before the interview I knew that Nicolás joined FARC at an early age. I was also aware of the numerous reports suggesting the organization’s engagement in the recruitment of children. However, it is quite apparent to me that this will most likely not be the story of Nicolás. He seems to be too much in control of his own thoughts. But before going into this part of his life we find ourselves starting at the beginning.

Nicolás grew up in the capital - Bogotá - during the 1990’s. Besides the armed conflict between the government, paramilitaries and the different guerrilla groups, the country had been plagued by narco traffickers during the decades leading up to the 90’s. As Nicolás recalls his childhood, he and his family rarely left the house. For example, after school he stayed at home as the neighbourhood he grew up in was dangerous and there were a lot of people doing drugs in the streets.

How was school?

“I started out going to a private school but due to money issues I then changed to a public school. Besides that I liked playing football and had a group of friends I was hanging out with.”

Were you politically active at this age, before you joined FARC?

“No, I was not politically active in that sense but I was familiar with the debate surrounding certain issues such as corruption. What I knew about the guerrillas, I knew from watching TV or from the internet. And the music I listened to had always addressed social issues.”

“...I DID NOT JOIN THE ORGANIZATION. THEY FOUND ME, CHOSE ME AND ALLOWED ME TO ENTER.”

So based on this, you ended up joining FARC at a quite early age?”

“Yes. I was 14, still very young and idealistic. Initially I believed in anarchy as a solution to all the problems of society but then I had several conversations with the person that later ended up recruiting me to the organization and realized that I, in fact, sympathized with a more organized and active form of socialism. More specifically, a form that some guerrillas advocated at the time. So, I ended up joining the organization. I guess my level of social organization at that age was not normal”.

How did you join?

“It was through a friend I usually had had political debates with. But I want to clarify that I did not join the organization. They found me, chose me and allowed me to enter. After a series of discussions and above all, after having exhibited critical thinking and an understanding of the ideological core of Bolivarianism.”

At first Nicolás worked in the political urban section, meaning that he participated in May Day parades where he came up with slogans and worked with political organization for four years before he got familiar with more influential members of the clandestine movement, or party as he himself calls them.

How did you feel? Were you scared?

Excited?

“For me it was exciting to lead a clandestine life, but also, of course, risky. But I figured that it was necessary in order to overcome the poverty, misery and corruption that was prominent features of the Colombian society. What were my exact reasons? Well... everything. The question was rather; ‘why not?’. When you have lived with a flawed health care system, experienced the low quality of an education system and when our resources are being sold to the highest bidder, I mean... they stole from the budget for education and assassinated social leaders...”

So Nicolás began his secret life as a member of one of FARC’s urban cells.

“It was a clandestine life. Only two-three people knew, they were my core group with whom I had weekly meetings. And my tasks were to train myself but also try to organize

more people and generate discussions on issues that affects us, try to convince everyone to participate and work for the collective.”

You are saying that it was a secret and that no one knew, but don’t you think that your family knew?

“They did not know but thought that I engaged in student activities.”

Now when you look back on this time of your life and you think about yourself and the decisions you made and the FARC members you were in contact with, what do you think about all of this?

“I think it was a big step and a great decision because I learned many things, contributed to trying to solve many community needs and even more importantly, understood that education is the only way to fix this sick society.”

So how was it that you came to join the armed wing of the organization?

“Well, I had been studying but due to financial reasons I could not continue studying. And that was sort of where I was, without money and I figured that joining the armed struggle was a real option. So my main contact in Bogotá helped me in this process.”

What was it like the day that you left?

“So we left 6 o’clock in the morning by car. The journey to where I was supposed to be stationed took about 5-6 hours, and then we checked in at a hotel that we knew was safe... And the next morning we left the hotel at 5 o’clock in the morning and headed into the jungle. We were walking for about two hours and then we met the commanders of the front that I joined.”

How were the first days?

“Tough! I mean, coming from the city and then spending the first four days walking in the jungle... We walked every night for long distances... no, it was very tough. I was exhausted. But little by little it got better.”

This was what your first time in the jungle looked like?

“No. Well, first I spent 3 months with the group and then I had 3 months of training. So we would have physical training from 6 in the morning to 4 o'clock in the afternoon. However, besides the physical activities this would also include strategy and tactics as well as target practicing.”

“IT FELT WEIRD, KNOWING THAT PEOPLE ARE STARVING IN THE CITIES AND THEN YOU SEE YOUR COMMANDER WITH A ROLEX WATCH.”

How was the atmosphere? Was it easy to make friends?

“No, it was hard. Throughout my time there it was hard. A lot of campesinos (peasants) joined at the same time as I did but you know... I came from a big city and they came from rural villages... In the beginning I had a hard time keeping up physically which wasn't a problem for them, simultaneously as we had very different experiences so it just made it very hard.”

What was your role in the group?

“Well, of course I had the military training. But really my job was still political. Organizing the masses, spreading the political ideas and so on.”

So was it what you expected?

“Well, you know. Before going there was a lot of talk about men and women being equal but then coming there I realized that this was not the case. I always thought that we should do the same work but women was not doing the same things as men in the group. Also there was the hypocrisy of the commanders. I mean, when you come there you're taught to respect others, you cannot discriminate other people or steal, and so on and so forth. And then you watch the commanders do exactly all the things that you are not allowed to do. It felt weird, knowing that people are starving in the cities and then you see your commander with a Rolex watch. It was very corrupt. Also, I think that all humans have qualities but we did not get the chance to show this in the group because the commanders would not let us. Instead, they favoured some people and always sought more power, buying expensive things for themselves.”

On that topic, what did you think about the critique that's been voiced against FARC-EP many times about their methodology? For example their involvement in the drug-trade?

“It's complex... you know, of course I think that drugs are bad and cause a lot of problems for a lot of people... Ruining lives and so on. On the other hand, for an organization like FARC, fighting the government with all their resources... You need revenues from somewhere to even the fight. So, like the government, they imposed taxes in the areas they controlled. And of course, in some cases the product was coca. Also, for many of these coca farmers... They're

Photo: Unsplash

living in remote places where they don't really have a choice. If they grow coca they can make some money, if they would grow any other crop they would starve."

This reminds me of something someone once said, that in some places, in the middle of the jungle, if you'd grow tomatoes or whatever, you would have to bring it to the nearest market yourself and probably pay so much to export it that you won't afford to grow it again. Whereas, if you grow coca, no matter where you live, the buyers will show up at your door.

"Exactly, so you see. It's very complex. Although, of course, drugs are bad. But this is one of the challenges of this country."
And after roughly two years as a guerrillero you left? Why?

"Well, I got an inflammation in the pan-

creas. And that was tough. I mean, in the jungle you can't have an inflammation in the pancreas. That will kill you. So that was when I realized that I couldn't stay."

So what happened?

"Well, I was quite sick for some time. But then one day I felt a bit better, so the commanders sent me on a mission. I was supposed to go to one of the nearby villages to patrol, so I went there with one of the other members. We had lunch in the village and when she went to the bathroom I took off."

Just like that? You make it sound very easy.

"It was quite easy. I had been planning it for quite some time while I was sick so I knew exactly what to do. It was well planned. When we came there I had borrowed a motorcycle and when she went

to the bathroom I got on it and drove to a nearby bus station. There, however, I was a bit nervous. When I arrived and paid for the ticket the driver said that he wouldn't drive until the bus was full so I had to wait there for three hours before we left. But it all worked out."

And then what?

"Well, I came back to Bogotá and looked up my family."

What did they say? Had you been in contact with them during the time you spent in the jungle?

"No, when you join the armed wing you cannot have contact with anyone anymore. You cut all ties."

"SO I THINK THAT FARC LOST A LOT IN THIS PROCESS. YOU KNOW, AS EVERY SOCIAL MOVEMENT DOES IN THESE SITUATIONS."

Did they think you were dead?

"Some did not think I was dead. Some were mostly chocked that I had been part of FARC. But we talked everything through and they have been the most important people in my life, they have supported me in the process after."

What happened afterwards?

"I underwent surgery. But afterwards, thanks to the support of my family I have picked up my studies again and now I am working."

What was it like coming back to the city and sort of picking up your old life again?

"Well, you know. Since I come from a

city it wasn't that hard to come back. You get a lot of things for free. I have found the obligations hard. For example you have to have a job. I have been looking for all kinds of jobs but they always start to ask what I did during this period that is undocumented, that has been hard."

As we are gradually reaching the end of the interview I realize that there is one topic we still have not addressed.

What are your thoughts on the peace process with FARC that happened after you left the group?

"I think that FARC lost a lot in this process. You know, as every social movement does in these situations. I think that the victims of the conflict lost a lot in the final deal. Equally, I am glad that they have laid down their weapons but I am worried about the territories they controlled. When FARC laid down their guns Bacrim and other armed groups entered. The security situation has worsened in many territories since these groups took over."

Given your experiences, now when FARC has become a political party, what do you think of their chances politically?

"Slim. First of all I don't think society is ready for them as a political party. But also there are all these internal feuds. I have a hard time seeing them working together. But I think, somehow, that it would have been better not to enter politics like this now as the society is not ready for it."

The lunch bill got paid and we left the restaurant. In a world where ex-combatants are stigmatized and considered threats to society, all I can say is that this felt very normal. ■

PÅ ZANZIBAR MED ENGELSKA PÅ SCHEMAT

Text & foto: Agnes Rova

Den lilla ön Zanzibar strax utanför Tanzanias kust är för många känd som en turistort, en paradiso med klart, blågrönt hav, vita stränder och ett exotiskt djurliv. Detta må stämma i viss mån, men verkligheten för stora delar av öns befolkning är väldigt annorlunda.

När jag såg att Internationella arbetslag sökte volontärer till ett projekt på Zanzibar kände jag direkt att det passade mig. Jag ville ut och resa men kände samtidigt att jag den här gången ville göra något mer än att upptäcka en ny plats. Projektet var mer av ett utbyte där jag lärde ut engelska i gengäld mot att jag lärde mig om den lokala kulturen. Planen var att vara där i en månad och även lära mig lite swahili. Jag visste knappt något om Zanzibar innan jag for dit så givetvis kändes det extra spännande jämfört med tidigare resor.

Efter en mellanlandning i Addis Abeba steg jag ur planet och gick in i Zanzibars enda och väldigt blygsamma flygplats, Abeid Amani Karume International Airport. Säkerhetskontrollen var minst sagt slapp och det var mer eller mindre bara att gå rakt igenom. Väl utanför blev jag upphämtad av ledarna för volontärläget och körd till byn Maungani (uttalas "Moan-GA-ni") där jag skulle bo den kommande månaden.

Den första tiden var rätt överväldigande och verkligen fylld av intryck. På dagarna fick jag ofta besök av kvinnorna i byn som lärde mig om livet på Zanzibar. Det var vitt skilda aktiviteter men oavsett vad vi gjorde visade kvinnorna entusiastiskt upp sin vardag. Flera gånger lagade vi zanzibarisk mat, ofta innehållande kokos och mjöl. Andra dagar lärde de mig om Zanzibars historia som stor kryddexportör. Ön är bland de enda platserna i världen där man odlar saffran. Zanzibar och dess närliggande öar kallas ibland också för Kryddöarna och stenstaden var ett enormt handelscen-

trum under 1600- och 1700-talet, framför allt under Omans styre. Zanzibar var också en av Afrikas allra största slavmarknader. Många av slaverna kom från det afrikanska fastlandet. Slaveriet avskaffades först 1890 när ön var ett brittiskt protektorat. Det mest omtumlande jag var med om på hela resan var förmodligen den gången vi besökte en grotta där man förvarade slavar. Hela grejen med att magasinera människor känns så morbid. Det vred sig verkligen i magen när jag fick klättra genom tunneln som slaverna förflyttades till sina köpare genom.

En annan viktig uppgift jag fick arbeta med var att plantera mangroveträd. De hjälper bland annat som skydd mot vind och vågor, som skydd för många fiskar plus att de är en viktig kolsänka och därmed också viktiga för miljön. Med andra ord är de otroligt viktiga för ön och dess invånare. Bland det tyngsta jag gjorde var att arbeta på ett plantage för citrongräs. Det var intressant att se, men allt är verkligen jobbigare i den tryckande värmen. Därför var det skönt att som omväxling ha lite mer lättsamma dagar då jag till exempel fick prova den lokala klädseln kanga som nästan alla kvinnor på ön bär. Den är speciellt vanlig i Östafrika och brukar kallas merikani på Zanzibar. Det kändes spännande men också lite märkligt. Att de själva var så exalterade över att visa upp den för mig hjälpte en hel del.

På eftermiddagarna lärde jag ut engelska i en skola i grannbyn. Åldern på eleverna var varierande men de flesta var kring mellanstadieåldern. Nivån på engelskan varierade också men generellt var nivån på deras engelska väldigt låg. Trots svårighe-

terna gick det ändå rätt bra att hålla i lektionerna och de var väldigt ivriga att lära sig engelska. En av de lokala deltagarna i volontärläggret följde ofta med mig till lektionerna i hopp om att snappa upp några ord. Ofta bestod lektionerna av att jag visade upp bilder med tillhörande ord eftersom att min swahili är väldigt bristfällig. Det kändes rätt svårt att komma på hur man ska lära ut ett språk när man inte kan prata det lokala språket. Ibland fick jag visa upp bilder på olika saker och så var tanken att eleven skulle beskriva saken för sina klasskompisar som i sin tur kunde försöka gissa vad bilden föreställde. Jag hade med mig några gamla engelskaböcker från skolan dit som hjälp men mycket blev improvisation. Ofta kom jag hem rätt sent från skolan, kring sju på kvällen många gånger. Trots att jag var utmattad av värmen och alla intryck var det omöjligt att tacka nej när grannbarnen kom förbi och ville leka kull eller lära mig olika ramsor.

Fattigdomen är ibland väldigt påtaglig på Zanzibar. Det är strömavbrott med jämna mellanrum och människor har ofta trasiga och slitna kläder. Tidigare volontärer hade skänkt många av plaggen som byborna bar. Maten vi åt var enkel, ofta säsongsbaserad och bestod till stor del av bröd, potatis eller ris. När jag skulle fara hem bad ledarna för projektet mig att skänka det jag kunde till byborna. Jag hade med mig lite kläder och material till skolan men tänkte inte på att de ville ha allt jag kunde ge av. När jag gav bort mina halvtomma tandkrämstuber och schampoflaskor kände jag mig lite snål. Det är klart att jag kunde tagit med mig mer än så om jag hade vetat att de ville det. En

sådan konkret sak gjorde att jag fick lite perspektiv på hur fattigdom kan se ut. Det är lätt att se halvtomma eller slitna grejer som rester.

Att få vara med om ett utbyte där jag fick delta och lära mig om platsen jag var på kändes betydelsefullt för mig. Det känns som att många volontärarbeten går ut på att västerlänningar far till ett fjärran land och delar med sig av sina kunskaper utan att själva snappa upp allt för mycket. Detta var verkligen inte ett sånt projekt utan jag fick lära mig minst lika mycket som jag kunde lära barnen i byn. Och jag tror det är precis lika viktigt att jag lär mig, så att jag kan sprida den kunskapen till andra när jag kommer hem. Många svenskar reser till Zanzibar varje år och det är lätt att missa hur öbornas vardag faktiskt är. De flesta kommer naturligt bara i kontakt med turistguider. Och just turistguide var lite av drömyrket för många av barnen jag träffade. Att kunna flytande engelska och stolt kunna visa upp sitt hem för människor från andra sidan jorden.

Ekonomi i Tanzania är långt ifrån felfri men har trots sina svårigheter ändå en relativt stabil tillväxt på omkring 7%. Den årliga inkomsten på Zanzibar är 250 USD. Viktigt att nämna är att Zanzibar och grannön Pemba har högre barnadödlighet än fastlandet och enligt en rapport från 2013, utgiven av World Health Organization, är 12% av barnen på Zanzibar undernärda. Denna skillnad är framför allt väldigt stor mellan stad och landsbygd. Medellivslängden på ön är 57 år, i hela världen är den över 67. Jämfört med sina grannländer, exempelvis Kongo-Kinshasa,

är den politiska situationen i landet rätt så stabil. Det tanzaniska fastlandet har dock haft stabilare och bättre genomförda val än vad det semi-autonoma Zanzibar har haft. Valet som hölls 2005 var särskilt våldsamt och flera demonstranter dödades. Lyckligtvis har de senaste valen varit lugnare och förhoppningsvis är Zanzibar på väg in i en mer stabil period.

Framtiden på ön är väldigt lovande för vissa samtidigt som den är otroligt oviss för många andra. Vissa av barnen i Muangani har definitivt en ljusare framtid än andra. Och jag minns särskilt en flicka jag mötte i byn som pratade engelska rätt så obehindrat. Inte felfritt men bra mycket bättre än

dem andra barnen. Lite som en lärare skulle pratat. Hon gick i privatskola och hade en engelsklärare som faktiskt kunde engelska, vilket ju låter väldigt rimligt men så är inte alltid fallet. Klasskillnaderna är stora på Zanzibar och även om naturen i mångt och mycket är paradisk så är inte jämlika skolor och samma förutsättningar för alla barn något som är vanligt förekommande. Det ger en lite sur eftersmak till allt det vackra på ön. Jag vill ändå tro att den växande turistnäringen och fastlandets relativt starka tillväxt kommer hjälpa Zanzibars ekonomi och skapa möjligheter för fler barn att få en bättre utbildning och därmed också en mer hoppfull framtid. ■

FAILURE TO PROTECT

SYRIA'S CHEMICAL WEAPONS AND THE UN VETO

Text: Johanna Kolli

Years of conflict in Syria have created a war thorn population, which is systematically being killed and oppressed by various warring parties. Among other mass atrocities, civilians have repeatedly been murdered by chemical weapons since 2013. The United Nations has continuously failed to act according to their commitments in the UN charter calling for collective security and a responsibility to protect.

The year is 1948. The United Nations sets forth the promise to save future generations from the scourge of war, reaffirming the faith in human rights, the dignity and worth of the human being. Laying ground for the universal declaration of human rights, the UN is determined to hinder such heinous crimes against mankind, which have brought untold sorrow to the generations of the 20th century.

The year is 2005. The general assembly of the UN adopts the World Summit outcome which declares every state's responsibility to protect its population from genocide, war crimes, ethnic cleansing and crimes against humanity. The resolution determines the international community's responsibility to assist the states and where they fail, to take collective action through the security council and protect the population.

4th of April, 2017. Dozens of civilians once again fall victims for chemical weapons in Syria, more specifically in the Khan Shaykhun area. According to documents from the joint investigative mechanism of the UN and the OPCW (Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons) the chemical used was sarin, a nerv-agent also found in the aftermath of the attacks in Ghouta in 2013 where approximately a thousand people were killed. In between these two attacks, there have been multiple instances where chlorine-filled improvised explosive devices were used against civilians. The independent investigation of the UN and the OPCW, as well as the UN commission of inquiry on the Syrian Arab Republic, are agreeing that the Syrian

government has used chemical weapons as a method of warfare. The latest report from the joint investigative mechanism also declares the Syrian military responsible for the attack in Khan Shaykhun. The response from the international community has continuously been profound anger arising from the fact such heinous war crimes are taking place in Syria. So why does it keep happening again and again?

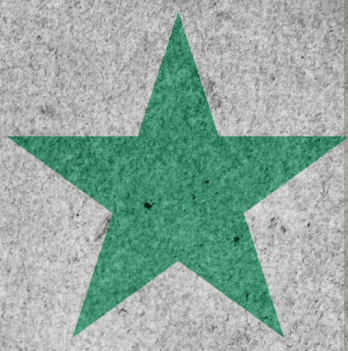
I found the urge to climb onto the nearest chair and scream from the top of my lungs: "why isn't the UN doing anything?" immensely difficult to refuse, but at the same time it is important to take two well known facts into consideration: 1. The UN is trying to do something, and 2. The UN consists of its member states, which means while some members are trying the best they can to stop the use of chemical weapons in Syria, other members just simply do not care or even work against the first members mentioned, due to their own national and economic interests (Russia and China, amongst others). The security council has worked actively since the Ghouta attack in 2013 with adopting – or should I say trying to adopt – different resolutions. One resolution in particular, adopted in 2013 unanimously by the security council, seemed to be a turning point where the usually opposing Russia and China agreed to have all chemical weapons in Syria and its production facilities destroyed. Nevertheless, this resolution was adopted four years ago and since then civilians have systematically been killed by the same chemical weapons Syria claimed have been destroyed.

The situation in Syria is a clear case

where neither the Syrian government nor the international community follow the *Responsibility to Protect* resolution. The population has for years been victims of war crimes executed by terrorist groups as well as the Syrian military. There is no doubt that the Syrian regime has failed to protect their people. In a perfect world where the international community could work without national interests in mind and the security council's permanent members did not inhibit any veto-rights, civilian lives might have been spared. This utopia is unfortunately solely wishful thinking and in reality it is still possible for Russia and China to use their veto on basically every resolution drafted in this matter. For example: a resolution regarding the joint investigative mechanism was vetoed in November. The resolution suggested a prolonging of the fact-finding mission to find parties responsible for the use of chemical weapons, but with the veto the mission's mandate is now over. Further resolutions being vetoed are e.g. economic sanctions toward individuals who are linked to the use or production of chemical weapons, and referral of the situation in Syria to the international criminal court.

The veto and the blocked security council that follows is the main reason why the UN cannot follow their own charter and act through collective security. It is however possible for the general assembly

to circumvent the blockage via the *Uniting for Peace* resolution adopted in 1950. The resolution mainly means that when the security council is blocked and unable to take action, the general assembly is given a possibility to unite for peace and make recommendations for collective security without approval from the council. This possibility is however seldom used, with the latest occurrence being regarding Israel-Palestine in 1997. Although 73 members of the general assembly support a uniting for peace initiative, there is still a long way to go before it becomes a reality.

With the security council in a deadlock and a general assembly in seemingly inaction the risk for unilateral actions not approved by the international community increases. The US offensive on the Syrian military base Shayrat on April 7 2017 was a direct response to the chemical attack in Khan Shaykhun and could possibly have been avoided if the UN's purpose to maintain international peace and security was not vastly undermined.

The year is 2017 and without hesitation the veto is used in such extent that thousands of civilians are being systematically killed by their own regime with chemical weapons, a method of warfare the international community has condemned for decades. There is no question that the UN, the security council and its permanent members, once again fail to protect a population in need. ■

THE PRICE OF PRESTIGE 2022

Text: Julia Heggenes Photo: Oskar Månsson

Qatar is hosting what is planned to be the most expensive global sports event to date. But behind the airconditioned arenas and magnificent constructions lies an unpleasant reality. A reality that kills one migrant worker every day.

December 2nd, 2010. FIFA headquarters, Zurich. As the first Arab state ever, Qatar is awarded the 2022 World Cup of football, inarguably one of the largest global sports events and a golden opportunity for the host nation to promote their country to the world. Along with praising the rich gulf state's infrastructural progress, then FIFA-president Sepp Blatter comments on the vote: "The Arabic world deserves a World Cup. They have 22 countries and have not had any opportunity to organize the tournament". Qatar is clearly going to make it a tournament to remember, or for now at least an expensive one. Current numbers state that the price tag for the event is estimated to be around 1700 billion SEK. This can be compared to the cost of the 2014 World Cup in Brazil (about 100 billion SEK) or, for what it's worth, the GDP of Sweden (little over 4000 billion SEK).

In 2013, in collaboration with several humanitarian organisations, British newspaper The Guardian released a series of articles revealing slave like conditions for the approximately 1,5 million migrant workers hired for the construction of the World Cup in Qatar. About 90% of the population of Qatar is made up of work labour, a vast majority of it migrants originating from Nepal. The workers typically come from poor areas, and move with the purpose to financially support their families back at home. What they don't know is that by their arrival, they will be forced into a harsh system. A system where their average working days seldom will be less than 12 hours long before they are to be locked into one of the

gated communities outside the city where they are kept at all times.

Swedish reporter Oskar Månsson traveled to Qatar in 2015 and wrote an article about the upcoming hosting of the tournament. There, he spoke with several migrants working under the so called kafala system. The Bangladeshi and Nepalese workers Oskar spoke to talked about being promised salaries significantly higher than what met them when signing their contract in Qatar.

"I DON'T SEE ANYTHING THAT
COULD STOP IT, THERE IS TOO
LARGE OF A BUSINESS
BEHIND." – OSKAR MÅNSSON

A daily wage of 20 riyals (approx. 46 SEK) is not uncommon among them. Migrants testify being denied food and water for significant periods of time, not being payed anything at all for months and their colleagues dying in preventable workplace accidents. Living conditions are poor to say the least and healthcare is seldom provided for the employees. According to the Nepalese and Indian embassies in Doha, along with the International Trade Union Federation, one migrant worker from one of the countries die each day. Some from direct

workplace accidents, some from fatigue-related conditions.

It is estimated that when the event kicks off in Doha on the 21st of November, approximately 7000 migrant workers will have deceased with that number expected to rise. Oskar Månsson has no doubt that the World Cup in Qatar will be happening though, no matter how much is revealed about the case of the migrants. “I don’t see anything that could stop it, there is too large of a business behind. Regardless who opposes, it won’t carry much weight against Qatar’s wealth and international contacts. The fact that thousands of migrant workers are dying will not change anything. That’s how easy, and discomfoting, it is.” ■

THE KAFALA SYSTEM

- A system used in most states of the Persian gulf for monitoring unskilled migrant workers. The employer works as a sponsor for the employee, providing them with all legal permits in exchange of full authority over their stay in the country. Working under the system, employees are not allowed to change jobs, return to their home country or even provide their own accommodation without the permit of their employer. The system has been heavily criticized by human rights organisations for enabling repeated exploitation of the migrants, completely diminishing their fundamental rights.

FRÅN QOM TILL SÖDERHAMN

MUSTAFA HABIBI BERÄTTAR SIN HISTORIA OM FLYKTEN TILL SVERIGE

Text: Isak Sidestam

Under hösten har demonstrationer genomförts av ensamkommande afghanska flyktingar varit aktuella. Ändamålet har varit att stoppa utvisningarna till Afghanistan. De har befunnit sig på Mynttorget, Medborgarplatsen och Norra Bantorget i Stockholm. En attack från högerextrema Nordisk Ungdom väckte stor uppmärksamhet. I media har vi kunnat läsa om deporteringarna av afghanska flyktingar. Debatten har inte sällan fokuserat på säkerhetsläget och exempelvis stoppade Tyskland sina deporteringar av afghanska flyktingar på grund av en explosion i Kabul men har nu återupptagit dem igen. Mustafa Habibi kom till Sverige 2008 som ensamkommande flykting från Afghanistan. Från Qom i Iran, där han växte upp, till Söderhamn. Flykten var intensiv och tog honom genom tio länder innan han nådde Sverige. Idag pluggar han på Umeå Universitet och är med och leder en grupp för alla afghanska studenter i Umeå.

Hur gammal var du när du kom till Iran?

“Jag var fem år när jag kom med min familj till Qom, nära Teheran. En religiöst viktig stad. Vi flydde när talibanerna kom till makten. Egentligen har jag inte så många minnen från Afghanistan.”

Hur kommer det sig att din familj ville fly från Afghanistan?

“Det var flera olika anledningar. Min hemby som ligger i närheten av Kabul var ofta i konflikt med pashtuner. Det kunde handla om tillgång till vatten och mark. Sen har min pappa varit politiskt aktiv. Han är imam och pratade ofta i moskén. Han kände sig hotad där vi bodde och var rädd att det också skulle drabba familjen.”

Hur var det att växa upp i Iran som afghan?

“Situationen för oss afghanska flyktingar upplevde jag som tuff. En gång blev jag gripen och hamnade i fängelse för en dag. De ville skicka tillbaka afghaner till Afghanistan. De släppte mig fri för att jag var för liten. Efter det började jag ifrågasätta

min framtid i Iran. Jag kände mig rädd för att bli tillbakaskickad till Afghanistan. Och självklart också att min familj skulle bli tillbakaskickad.”

På vilket sätt var situationen tuff?

“Den var tuff på det sättet att vi ständigt var kontrollerade. Det gick att få jobb som till exempel byggnadsarbetare och andra praktiska yrken men det fanns många begränsningar. Vi fick gå i skolan när jag var liten men vi kunde inte välja att plugga vad som helst. Många serviceyrken som restaurang- och hotelljobb var helt uteslutna för oss afghaner. Vi skulle inte synas. Det kändes lite som att vi var andra klassens medborgare.”

Varför valde ni att fly till just Iran?

“Det skiljer lite mellan dem olika etniska grupperna. Vi som hazarer behandlas annorlunda i Iran än till exempel pash-tuner, som är den största etniska gruppen i Afghanistan. Majoriteten av befolkningen i Afghanistan är sunnimuslimer och hazarer är shiamuslimer. Det är en av anledningarna till att många hazarer väljer att fly till just Iran.”

Hur länge bodde ni i Iran?

“Jag bodde där i åtta år. Jag skulle fylla 15 när jag kom ensam till Sverige. Min familj kunde komma två år senare. Pappa fick komma hit förra våren! När jag kom hit var det väldigt få ensamkommande afghanska flyktingar i Sverige. I Söderhamn var vi bara sju-åtta stycken. Nu för tiden gissar jag på att det finns runt 200 stycken.”

Hur skulle du beskriva din flykt?

“Väldigt lång och väldigt tuff. Vi åkte buss eller tåg ibland men mestadels gick vi. Ofta vandrade vi på nätterna när det inte

var lika varmt. Ibland kunde vi åka olagligt i en lastbil för att ta oss över gränser. I Turkiet red vi till och med på hästar.”

Hur var relationen till de smugglare ni mötte?

“Återhållsam. De ville ju främst bara att vi skulle komma i mål så de kunde få sina pengar. Var det någon som stannade kunde man bli slagen. Jag minns en gång när jag råkade tappa min vattenflaska. Eftersom att jag inte kunde stanna så fick jag gå utan vatten en hel natt.”

Är det några händelser som du minns extra mycket?

“Resan i gummibåt till Grekland var rätt överklig. Många grät och jag var den enda i båten som kunde simma. Hela resan tänkte jag bara på hur jag skulle överleva om båten skulle gå sönder. En annan näradödenupplevelse var när jag skulle ta mig på färjan från Grekland till Italien. Jag hängde under en lastbil för att ta mig över gränsen. Direkt när chauffören stannade vid ett röd ljus hoppade jag ner och sprang iväg. Jag har nog aldrig sett en så chockad min som han som satt i bilen bakom hade.”

Hur länge var du på flykt?

“För mig tog det sex månader. Jag reste en annan väg än många av de som kommer nu. Flera flyr genom östra Europa medans jag flydde genom de västra delarna i länder som Italien och Frankrike.”

Varför just Sverige?

“Egentligen var det inte meningen. Målet var England. Eller kanske Frankrike. Mina pengar tog helt enkelt slut i Stockholm. Jag hade alltid drömt om att komma till Europa och en annan värld.”

AFGHANISTAN

- Människor från många olika länder flydde med Mustafa.

IRAN

TURKIET

- Ofta vandrade man hela natten. Främst för att det var kyligare men ibland för att inte bli upptäckt.

ITALIEN

- Hängde under en lastbil för ta sig på färjan till Italien.

FRANKRIKE

BELGIEN

TYSKLAND

DANMARK

• Anlande till Mytilini i gummibåt.

GREKLAND

LUXEMBURG

SVERIGE

Hur var första tiden i Sverige?

“Första tiden i Sverige var stressig. Det var tal om att jag skulle skickas tillbaka till Grekland i och med att jag hade lämnat mitt fingeravtryck där. Jag kände mig extremt utmattad under hela det första året, både fysiskt och psykiskt. Men jag var målmedveten när det gällde att lära mig svenska och var mestadels rätt motiverad till att studera vilket hjälpte.”

Hur lång tid tog det innan du fick uppehållstillstånd?

“För mig tog det sex månader så det gick snabbt.”

Under sensommaren och hösten har Ung i Sverige demonstrerat i Stockholm, hur tänker du kring det?

“Min tanke var att delta i demonstrationen men annat kom i vägen. Men jag stöttar den på avstånd. Jag har tidigare pratat om situationen med Fatemeh Khavari, talesperson och initiativtagare till Ung i Sverige. Hon har enormt driv och jag tror att om hon utbildar sig kan hon fortsätta vara till stor hjälp för de afghanska flyktingar som kommer till Sverige nu.”

Är du engagerad själv?

“Ja, jag leder en grupp för afghanska studenter här i Umeå. Vi brukar samlas och laga mat eller spela volleyboll. Det är fint att kunna hjälpas åt och träffa människor i liknande situationer som mig.”

Hur tror du framtiden ser ut för de afghaner som kommit till Sverige?

“Jag hoppas att de får stanna i Sverige såklart. Ett annat alternativ skulle vara att afghaner får bättre möjligheter i Iran. Korrupktion, talibaner och en ansträngd dynamik mellan folkgrupperna gör tyvärr att jag känner att en lösning i själva Afghanistan är långt borta.” ■

**GLOBAL HEALTH ACTION:
A SCIENTIFIC JOURNAL
BUILDING BRIDGES OVER
GAPS OF INEQUALITY**

Text: Karolina Nyqvist

The origin of the global health debate can be derived from the changing climate of the nineteenth century when global health began to be perceived as a global interest. Humans' worst killers were the pandemics which transmitted the contagions from harbor to harbor and created an urgent need for the nations to collaborate in the field of public health. An exchange of information was seen as vital and in a time of imperial power struggles, this was not a simple task. Suspicion and hidden agendas stained the debate and prolonged any viable co-operations. However, in the beginning of the twentieth century the international health movements established a permanent council and after the First World War the need for collaboration between the nations was inevitable.

Today, after decades of increasing globalization, the fact that global health is of international concern is difficult to ignore. Economical relationships, cultural exchanges and health issues are more intertwined than ever but also defined by the many gaps of inequality. The question is: how do we approach the obstacles that follow globalization and how do we make the best out of the interrelated global arena?

Global Health Action (GHA), an international peer-reviewed scientific journal from Umeå University, aims to decrease the information gap created by globalization. Many academic online sites and journals are restricted by subscriptions and pay walls. Both the consumer who wishes to access the information, and the author who would like to publish in an acclaimed journal, needs

to pay the fees. *GHA* offers open-access to all their publications, which means that the consumer can read, cite, download and use the texts without any form of payment. *GHA* also works for promoting and increasing the global research capacity with a more hands-on approach by, for example, offering authors with potential a mentorship in order to increase the scientific standard of their text. *GHA* is also part of a waiver program where authors from low- or middle-income countries without support from high-income countries can be offered either a full or partly waiver. This contributes with a greater access for authors from a geographical area with a less fortunate currency value to be able to become published in academic publications. How can we expect authors and institutions from middle- and low-income countries to meet the fees presented in euros and US dollars which are costly even for high-income countries?

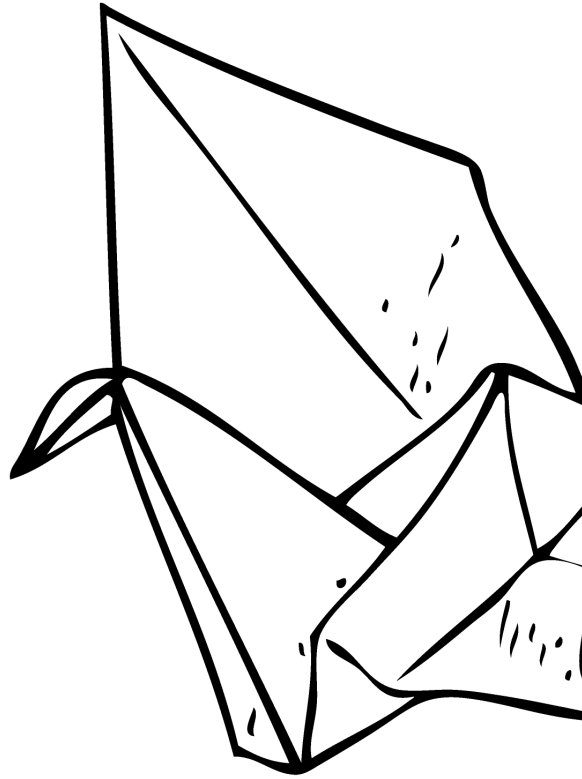
BUILDING BRIDGES

GHA as a scientific journal differentiates from other journals. Their contribution of mentorship is not widely occurring among the wide flora of journals. *GHA* publishes a wide-range of articles and design papers with the focal point on action-centered health research on the global arena. The subjects vary each publication and the authors are from a varied group of people. Some are established researchers, and some are new aspiring authors. The basic criteria for being submitted, except for conducting research centered on global health and actions, is to have a high enough academical standard to pass through the process of peer-reviewing.

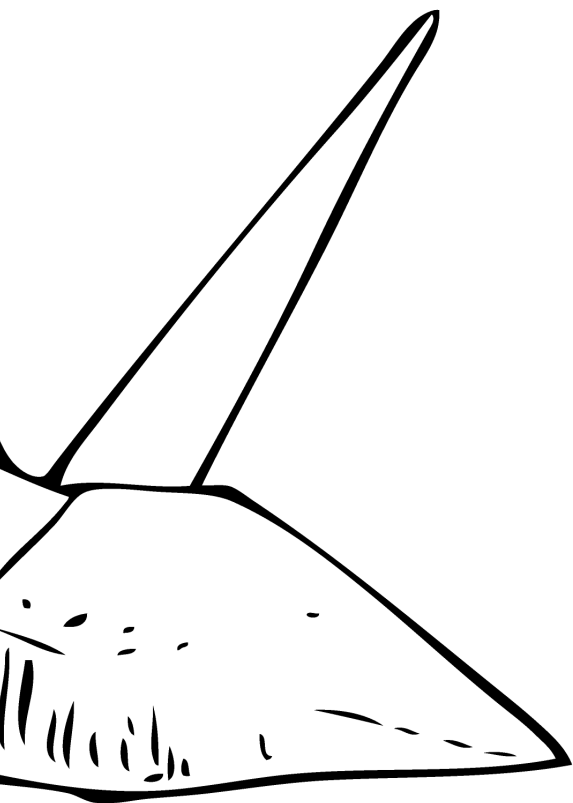
On *GHA*'s website any author can submit their paper and wait for the editorial staff to either submit the text to the next level of reviewing or to send a letter of refusal. *GHA* is keen on encouraging re-submission to keep the academic drive in the author that submitted the text. Rejection letters are aimed to not be the end of the process for a text, simply a stage of reviewing. Therefore, *GHA* add to the letter of rejection constructive remarks which the author can use and alter the text before re-submitting. *GHA* is also one of few journals that publish new PhD-students' papers together with the opponent's remarks from the opposition. This is partly to aid new postgraduate researchers to become published and to reinforce the kick-start of their career.

If the author submits a text with potential but, however, does not keep the academic standard which is required for publication, the author can be advised from a senior editor who will work more closely with the author during the reviewing stages. This mentorship is to improve global research capacity and to overcome the gaps which are evident between high-, middle- and low-income countries. Today high-income countries are widely over-represented among publications and it is not due to lack of capacity from low- and middle-income countries, but lack of means to share the information and research.

To publish in an acclaimed journal with high impact factor means that the published article is more likely to be read, cited and reviewed: to have an impact and contribute to academic and scientific progression. [The impact factor is a way of reviewing

what impact the published article have had and measures the amount of times the text has been cited, downloaded and viewed in other academic articles.] It is problematic when the impact of scientific research is not always dependent on competence and relevance, but on geopolitical factors which becomes barriers to reporting and accessing scientific research. Even for the researcher active in a high-income country the research climate is a harsh economical environment with small marginals.

However, due to *GHA*'s effort to decrease the information gap and to build bridges over inequalities, authors with potential can become published in a well-known peer-reviewed scientific journal. Even though the bridges do not offer permanent or long-time solutions to the issues of economical gaps, it offers a temporary global action to contribute to the health debate.

INTERNATIONAL COLLABORATIONS IN TODAY'S PRAXIS

One of the leading organizations in the field of global health is the World Health Organization (WHO), who operates from their

headquarters in Geneva with six other regional head offices spread around the globe. WHO is an agency from the United Nations (UN) with authority on promoting health and contributing with qualified personnel during emergencies. WHO has 194 member states and over 700 collaborations with various institutions. The funding comes from all the member states and varies depending on the state's wealth. In the constitution of WHO it says that every state's public health is interlinked, and any state's wellbeing is for the greater good of all. It is also stated that unequal development in countries is a common danger. WHO was founded in 1946 by the International Health Conference (IHC) and began its practical work in 1948. One of the agencies of WHO, Special Programme for Research and Training in Tropical Diseases (TDR), specialized in diseases of poverty, operates to improve the global research capacity. They state that developing countries are widely underrepresented in both institutional and researcher aspects. TDR offers a range of training programs specified on increasing the quality of interdisciplinary research and analyses the gaps and needs in regard of research and capacity. TDR is funded by WHO, UNICEF, the United Nations Development Programme (UNDP) and the World Bank.

The UN has other agencies than the WHO which are committed to improving the global health even if their main target is focused on other fields. It is the General Assembly and the Economic and Social Council (ECOSOC), which targets social, economical and environmental issues on the global arena with a focal point on sustain-

ability. Socioeconomic variables have been seen to have impacts on health as well as environmental factors preconditions means of health. Three other committees which contributes to the global health debate are the Joint United Nations Programme on HIV/AIDS (UNAIDS), the United Nations Population Fund (UNFPA) with the focus on reproductive, adolescent and maternal health and parts of the work within United Nations Children's Fund (UNICEF).

After the tsunami in the Indian Ocean in late 2004 WHO established the Strategic Health Operations Centre (SHOC) which operates around the clock to monitor global health events. In the situation of a public health emergency the agency Global Outbreak Alert and Response Network (GOAR) will respond with logistics on demand. GOAR is a collaboration among institutions and networks and enables a fast response to threats and emergencies.

Another agency with less focus on public health, however with an aim to improve international collaboration, is the Commission's Directorate-General for International Cooperation and Development (DG DEVCO). It is a committee within the European Commission (EC) which operates to improve and promote the European collaboration and delivering aid internationally. The kind of needs they aid to support are in regard of promoting democracy, reducing poverty, nursing sustainable economies and guarding human rights. Indirectly, these factors also have an impact on questions of health, however, their work description does not mention global health, education or research capacity.

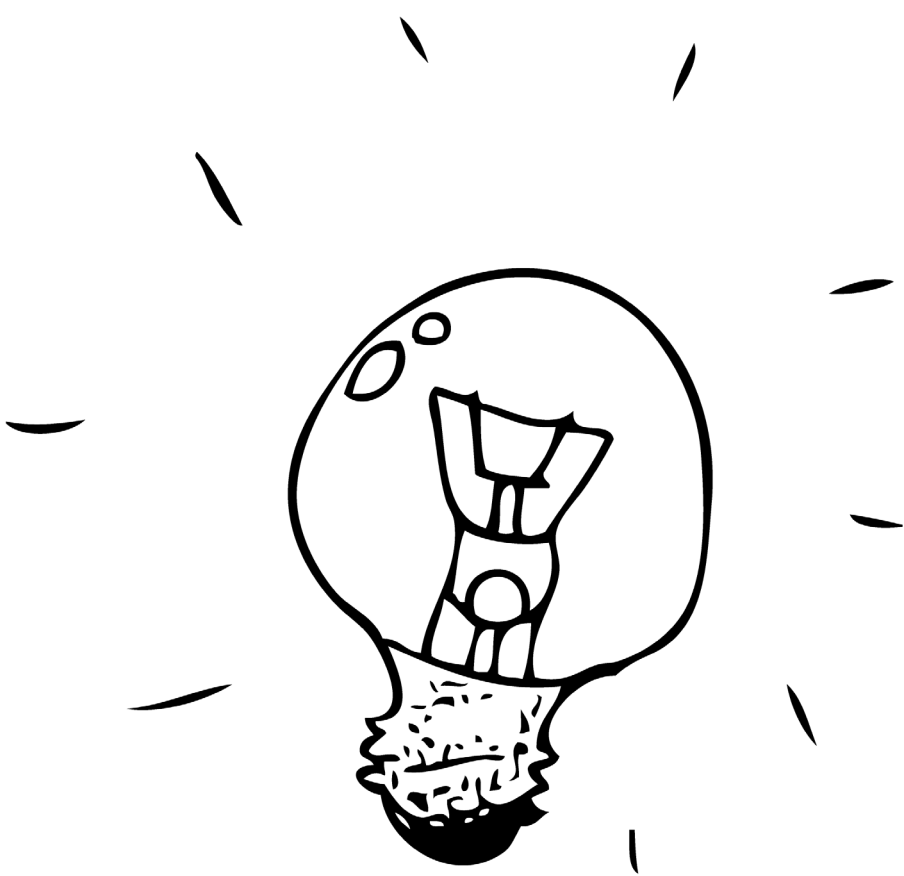
These committees mentioned are parts of the response after the Second World War when the UN formed an international collaboration. Others are responses to needs which became evident after time. Global health threats are time-relative since they are influenced by political situations, environmental factors, catastrophes and other variables. However, where did the international need for collaborations originate and why was a global health debate necessary?

WHEN GLOBAL HEALTH BECAME A GLOBAL CONCERN

Today, the challenges in public health are, as mentioned, interrelated to direct and indirect impacts of globalization, climate change and virulent diseases. The impacts of these phenomena do not affect areas equally and are dependent on multiple socio-economic, cultural and geographical variables. The explanations and models for understanding these issues calls for a more interdisciplinary field of study. When examining the global health debate from a historical point of view the origins can be traced to how diseases forced Europe to change during the nineteenth century. Important milestones, which were influenced by politics and contagions, lead to the beginning and the establishment of the international health movements.

There have been numerous epidemics (disease spreading over a large geographical area) and pandemics (diseases spreading on a global scale) throughout history which have killed large amounts of the world's inhabitants. There are the recorded examples of the devastating Black Death of

the fourteenth century and the depopulation and mass-death of the indigenous people of America in the sixteenth. In the nineteenth century the infectious diseases: cholera, typhoid, smallpox and diphtheria ravaged Asia and Europe. We also have the more contemporary pandemics: the Spanish flu in 1918 which killed 3-5 percent of the world population. The subtypes of the virus H1N1 reoccurred in the pandemics of the Asian flu in 1958 and the swine flu in 2009. However, one of the deadliest pathogen ever recorded is Ebola which in 1976 killed 90% of all infected.

These examples have all made an impact

on their contemporary time causing death, panic and, also: change. As mentioned earlier, the notable change for the global health debate happened during the nineteenth century and in the effect of the second wave of cholera. The urgency of handling the contagion was inevitable, international collaborations began to form and conferences were regularly held to establish cooperation to contain or handle the spread of epidemics. However, the delicate political situation of the nineteenth century made the necessary collaborations difficult. First in 1912 was it decided that a permanent establishment was needed and after the

First World War an international co-operation was a fact. Germany, being the great imperial power in Europe, did not enter the council when it was established since giving out information was part of the agreement. The council, with members such as France, Russia, Sweden, Peru and New Zealand (among many more) decided on guidelines on how to handle the diseases and to share information about health. Contemporary politicians decided that sharing information was central for managing the risk of contagion.

One other key element for the future of the diseases was the discovery of the bacteria in the mid-nineteenth century. The breakthrough made it possible for scientists to establish how diseases were spreading, something which until now had still been unknown. The scientific development flourished after the establishment of bacteriology and the discovery enabled the later production of vaccines in the end of the century and the distribution of antibiotics during the Second World War. The introduction of these drugs completely eradicated pathogens that once led to fatal conditions.

“INEQUALITIES OF ACCESS AND OUTCOME CHARACTERIZE OUR WORLD”

*Increasingly, inequalities of access and outcome characterize our world. These inequalities could be the focus of our collective action as engaged members of the healing and teaching professions, broadly conceived. We have before us an awesome responsibility—to prevent social inequalities from being embodied as adverse health outcomes. (Paul Farmer, *Infections and**

Inequalities: The Modern Plagues)

To contemplate over modern issues of globalization and the polarization of economic conditions, a short narration of historical facts can give perspective on where the debate originated and why it once was considered necessary to collaborate over international borders. Epidemics and contagions have for centuries sprawled fear and, therefore, encouraged contemporary changes. The interest in studying global phenomenons is increasing and it is important to remember the events that paved the way to our modern public health debate. Today, many diseases mentioned in this article are curable or manageable at best. However, our present-day difficulties are central to the unequal availability of resources and information for those that need it the most. Access to the actual medicine is of acute concern, since it is elementary for handling contagions, but also access to information and access to distribution of it.

Global Health Action and the editorial staffs' ambition to nurture young aspiring authors' academical drive along with TDR within the WHO's ambition to set up training programs and networks, should be held by more institutions as a role model. ■

Learn more:

- Farmer, Paul, *Infections and inequalities the modern plagues*, University of California Press, Berkeley, 1999.
- Watts, Sheldon J., *Disease and medicine in world history*, Routledge, New York, 2003.
- Weindling, Paul (red.), *International health organisations and movements, 1918-1939*, Cambridge University Press, Cambridge, 1995.

MUREN MELLAN FOLKEN

Text: Isak Sidestam Foto: Ida Johansson

Det här är tre texter från Israel och Palestina. Den första handlar om en judisk israel som heter Rami Elhanan. Den andra är en reflekterande text om mitt besök i det heliga landet. Den tredje handlar om en muslimsk palestinier som heter Aisheh Aqtam. Tillsammans utgör de en historia om fysiska, kulturella och sociala gränser.

DEL I. RAMI

O rden ekar lätt mot det välvda taket när Rami Elhanan stötvis men bestämt berättar om sin dotter Smadar. Som för att komma bort lite från den mest intensiva delen av historien vandrar min blick från marmorgolvet och ut genom fönstret. Människor trängs fortfarande i den sandfärgade Jaffaporten för att komma innanför muren. Vi befinner oss i Swedish Christian Study Centre i de armenska kvarteren i Jerusalems gamla stad. Den muromgärdade stadsdelen där tre världsreligioner möts, kanske inte som i en smältdegel som den så ofta beskrivs, utan mer som i en mosaik. Det är i alla fall så Rami beskriver sin hemstad. Varje kvarter, varje gata och ibland till och med enskilda hus bildar en mosaik av kulturer, religioner och politiska åsikter.

“Jag är jude, jag är israel men framför allt är jag människa”, inledde Rami sin berättelse med. Den både börjar och slutar med

jom kippur - eller försoningsdagen som den också kallas - den heligaste av dem judiska högtiderna. Man ber böner, fastar och uppmanas att be alla människor om förlåtelse. Under jom kippur 1973 blev han inkallad i armén och var plötsligt på väg in i ett blodigt krig. Jom kippur-kriget, eller Oktoberkriget som det också kallas, utspelade sig på Sinaihalvön som efter Sexdagarskriget 1967 ägdes av Israel. Israel på ena sidan och Egypten och Syrien med en koalition av arabiska länder bakom sig på andra sidan. Rami berättar att elva stridsvagnar körde ut i strid på morgonen, men att bara tre återvände. Han förlorade många av sina bästa vänner den dagen.

Väl tillbaka i vardagen växte frustrationen över striderna som hans hemland utkämpade. Han kände sig mer cynisk än någonsin. Att engagera sig kändes meningslöst. Människor skulle dö i onödiga konflikter oavsett vad han gjorde så han bestämde sig helt enkelt för att inte bry sig längre. Ockupationen av Palestina, kriget med dem arabiska grannländerna, inget av det spelade

• *Jerusalems gamla stad sett från gästhemmets hustak.*

någon roll längre. Vad som spelade roll för Rami var att han kunde utbilda sig, skaffa sig ett jobb han trivdes med och framför allt, att han kunde umgås med sin familj. Det var han, frun Nurit och deras tre söner. Så kom jom kippur 1983 och med den även Smadar. Familjens prinsessa beskriver Rami henne som. Yngst i syskonskaran med tre äldre omhändertagande bröder som kämpade om hennes uppmärksamhet. Rami utbildade sig till grafisk designer, fick anställning i Jerusalem och lyckades rätt väl med att hålla sig innanför sin vardagsbubbla. Men bubblan kämpade frenetiskt för att stänga ute minnena från Sinaiöknen. Ibland förföljde dem honom i form av mardröm-

mar. Ibland som hastiga infall som försökte engagera honom i freds rörelsen. Ibland som en smygande men smått desperat känsla av att något bara behövde göras. Innerst inne stod han inte ut med allt meningslöst våld. Han hade sett hur det kunde se ut. Men familjen och deras säkerhet var viktigare. Inget fick förstöra det han lyckats bygga upp.

Så kom 1997. Det var den fjärde september, bara några dagar innan jom kippur. Fjortonåriga Smadar och hennes jämn-gamla vänner är på väg till Ben Yehuda Street i Jerusalem för att köpa skolböcker på marknaden. Det är första skoldagen för

• Muren mellan Israel och Palestina utanför konstnären Banksys “Walled off Hotel”.

terminen och de tränger sig fram på snäva gator mellan de sandfärgade husen. Exalterade över en ny termin ramlar gänget fram till bokhandlaren. Och sen smäller det. Tre palestinska självmordsbombare spränger sig själva i folkvimmel på marknaden. Utöver attentatsmännen omkommer fem personer varav tre är Smadar och hennes kompisar, 14 år gamla.

Jag blir förvånad över hur stadig Ramis blick är när han fortsätter berätta om kaoset som kommer efteråt. Hur familjen springer fram på Jerusalems kullerstengator. Från polisstation till polisstation, från sjukhus

till sjukhus. Och slutligen till bårhuset. Om dem sju efterföljande dagarna då tusentals människor besöker deras smala anspråkslösa gata för att framföra sina kondoleanser. Hela tiden kollar han på en av oss i ringen. Som för att vi verkligen ska förstå hur sorg ser ut.

Smadar begravs bredvid sin morfar Matti Peled, en känd fredsaktivist som var general i den israeliska armén under Sexdagarsskriget. Som veteran ledde han institutionen för arabisk litteratur på universitetet i Tel Aviv och var även parlamentsledamot i Knesset. Han var känd för att i israelisk

kontext, ha extrema åsikter gällande fredsprocessen. Samtidigt var det inte ovanligt att han hittade gemensamma åsikter med många konservativa israeliska politiker. Som en av grundarna till partiet Progressive List for Peace, ett vänsterparti bestående av både judiska och arabiska aktivister, var han ofta väldigt synlig utåt. Speciellt eftersom hans mandatperiod sammanföll med den första intifadan. Ändå förespråkade han israelisk dialog med PLO (Palestine Liberation Organisation) som brukar ses som Palestinas inofficiella regering. PLO har observatörstatus i FN sedan 1974. Matti Peled kämpade även för ett slut på den israeliska ockupationen av Palestina. Uppståndelsen kring Smadars begravning blev därför enorm både i Israel och utomlands efter att det framkommit att hans barnbarn var ett av dödsoffren i ett terrorattentat utfört av palestinska gärningsmän. Det gav, generellt beskrivet, många av Knessets brokiga uppsättning konservativa politiker vatten på kvarnen.

Någon som lämnats utanför Ramis berättelse är hans fru Nurit Peled-Elhanan, människorättsaktivist och professor på språkinstitutionen på Hebreiska universitet i Jerusalem. Nurit propagerade kort efter sin dotters död för en fortsatt och utökad dialog mellan de israeliska och palestinska samhällena. Detta mynnade givetvis ut i en hätsk debatt mellan israeliska politiker. Hon menade, likt sin pappa och även bror tillika författaren Miko Peled, att terrorattentaten var en reaktion på ockupationen. Detta stack givetvis i ögonen för många av dem israeler som stödjer bosättningarna

på Västbanken. Den dåvarande och även nuvarande premiärministern Benjamin Netanyahu lade skulden på Yassir Arafat, PLO:s dåvarande ordförande, som han ansåg "personligen kysste Hamas ledare". År 2001 vann hon Sacharovpriset som delas ut av Europaparlamentet till personer som på ett anmärkningsvärt sätt försvarat dem mänskliga rättigheterna. Andra vinnare är Malala Yousafzai, Nelson Mandela, Denis Mukwege och Kofi Annan.

Vad gjorde Rami själv då? Han beskriver den första tiden som nästintill outhärdlig. Att sorgen ofta tog över och gjorde honom handlingsförlamad. Han kände att han egentligen bara hade två vägar att välja mellan i livet. Den första var den uppenbara. "Om någon mördar din 14-åriga dotter kommer du att bära på en ändlös ilska och en längtan efter hämnd starkare än döden", säger Rami. Den här förbittrade och hämndlystna personen var ingen person Rami ville vara så han började ställa sig själv dem allra mest djupgående frågorna. Kommer min dotter tillbaka om jag dödar någon? Om jag orsakar någon annan smärta, kommer den då verkligen att lindra min? Och långsamt öppnade en annan väg upp sig bredvid den breda, bekväma och uppenbara vägen. Vad är det för känslor som driver en människa till att spränga upp sig själv tillsammans med skolbarn? Hur kan jag på riktigt göra nytta för att förhindra att detta drabbar andra?

En av alla dem tusentals människor som besökt Ramis hus under första veckan efter attentatet var Yitzchak Frankenthal. Några

veckor efter begravningen stöter dem på varandra igen och Smadar kommer givetvis på tal. Yitzchak berättar för Rami om hur hans son Arik blivit kidnappad och mördad av Hamas 1994 och att han kan förstå hur han känner. Året därpå startar Yitzchak en organisation där anhöriga till människor som dött i konflikten mellan Israel och Palestina kan mötas. Rami blir inbjuden till en träff men känner sig tveksam och nästan lite kränkt av att Yitzchak ens har mage att prata om fredsprocessen med honom. Ändå tackar han ja, för lite nyfiken är han ju. Men mest är han artig.

Några dagar senare står han motvilligt och väntar på att mötet ska börja. En buss rullar upp framför honom och han kollar skeptiskt upp från sina skor. Som den djupt rotade israel han är känner han direkt igen människorna som stiger ur bussen. Det är förintelseöverlevare. Människorättsaktivister. Förebilder. Och alla har de förlorat anhöriga i konflikten. De kommer upp till Rami och omfamnar honom en efter en och han känner direkt hur han blir lite mindre cynisk. Mellan kramarna ser han att det finns fler personer på bussen. Palestinierna kommer fram till Rami och slår armarna om honom precis som det tidigare sällskapet. Vissa kan inte hålla tårarna tillbaka. En äldre kvinna klädd i svart heltäckande slöja visar upp en medaljong hon bär kring halsen. I smycket ser Rami ett fotografi av ett barn som inte kan vara äldre än sex-sju år. Och när han står där och gråter, med både israeliska och palestinska människor som blivit berövade sina närmaste, rinner all ilska av honom.

DEL II. GRÄNSEN

Den främsta anledningen till att jag och mina bandmedlemmar befinner oss på Västbanken är att vi är en del av ett kulturutbyte med palestinska musiker. Utbytet är arrangerat av studieförbundet Bilda och tanken är att vi bland annat ska delta i musik- och dansfestivalen Dandanat som hålls varje år i Betlehem. Huvudsyftet är att vi ska lära oss om situationen i landet och använda musiken som ett verktyg för att öka förståelsen kring hur det är att leva och växa upp i Israel och Palestina. De första dagarna är väldigt omtumlande. Det är å andra sidan de sista dagarna också. Vi mis-sar anslutningsplanet i Istanbul. Säkerhetskontrollen är inte direkt någon dans med alla åbåken till instrument. Passkontrollen undrar vad våra pappor och deras pappor heter. De frågar vad våra efternamn betyder. Jag tänker att jag har nog fullt upp med att få folk att stava det rätt.

Ett dygn senare väntar vi på att passera muren in till Palestina. Vändkorset snurrar hypnotiskt i värmen. Arbetsdagen är slut för tusentals gästarbetande palestinier, de flesta byggnadsarbetare. I princip alla går med rask takt in i den smala tunneln. De märks att de är vana vid det här. Trängseln, värmen, varandra. Att behöva gästarbete i Jerusalem. Och muren såklart. Det första som möter oss på andra sidan är en blygsam marknad och en stimmig parkering med tutande bilar som väntar på att hämta upp sina släktingar. Det mest slående är nog

- *Roqaya skriver ner ackord under en workshop.*

hur slitna vägarna och husen är. På väg till muren passerade vi kolossala byggnadskomplex på rad. Symmetriska bosättningar i bländvita nyanser. På andra sidan gränsen är väggarna täckta med satiriska målningar och palestinska slagord. Vår buss står parkerad bredvid konstnären Banksys mur-omgärdade Walled Off Hotel och en jättelik målning av Donald Trump i kippa.

I Betlehem blir vi ihopparade med Mona och Roqaya, två palestinska tjejer med ett gemensamt intresse för arabisk popmusik. Roqaya är född och uppvuxen i Palestina medans Mona är uppfostrad i Chicago i USA. När hon var 13 år valde hon att flytta till Israel för att studera och bor nu i staden

Akko. Vi är rätt nervösa över första mötet. Utöver vår vanliga musikaliska prestation-sångest känns det som att vi inte kommer tillföra speciellt mycket till själva kulturutbytet. Vad har vi som svenskar att berätta som är intressant egentligen? Det känns mest som att vi kommer tjata om det gamla vanliga. Kylan, surströmming, kanske att skolan är gratis. Och så blir det väl också till en början. Vi småpratar under tiden som vi pysslar ihop en blandning av deras favoritlåt med vår. När sången börjar ta form och vi kan slappna av musikaliskt, berättar Mona vad deras låt handlar om. På svenska heter den "Jag vill drömma" och är definitivt inget uttalat politiskt stycke utan behandlar väl snarare känslan av att kunna hoppas på

• Alla palestinska och svenska dansare och musiker samlade på scenen under avslutningskonsertens sista låt.

något. Att på riktigt kunna drömma om en framtid. Trots tolkningsutrymmet i texten och mina fördomar känns det ändå som att jag förstår deras sätt att se saker på en gnutta bättre. Det är inte omöjligt att jag är färgad när jag anser att musiken gjorde det lättare för oss att begripa Monas och Roqayas syn på Palestina. Men det är i alla fall lite så jag känner när vi skrivit klart låten och gör vårt yttersta för att klara av att sjunga den. Arabiskan var knivigare än vi trodde. Oavsett så blev musiken ett verktyg för att skaffa två nya vänner.

Dagen därpå besöker vi flyktinglägret Aida som ligger precis utanför Betlehem. Porten in är ett enorm nyckelhål med en lika stor rostfärgad nyckel ovanför. Meningen är att den ska representera de hemnycklar som många palestinska flyktingar behöll runt halsen efter att de blivit drivna från sina hem. De blev lovade att få återvända inom en snar framtid. Flyktinglägret startade 1950 och återvändandet känns fortfarande långt borta för bosatta. En stor del av dem ser fortfarande sina hus som tillfälliga bostäder trots att de bott i dem i generationer och trots att de förmodligen inte har något hus att återvända till. Vår reseledare berättar om skjutningar som inträffade under den andra intifadan och pekar på ett israeliskt vaktorn. Vaktornet ligger intill en liten läktare som påven talade framför under ett besök 2009. Helt ärligt hade jag inte ens vetat att det här var ett flyktingläger om vi inte fått reda på det innan. Bortsett från skylten som avslöjar att UNRWA (FN:s hjälporganisation för Palestinaflyktingar) driver lägret syns egentligen inget som sticker ut

från de andra kvarteren. Det är först när guiden beskriver hur vattnet ofta stängs av i lägret och om den skyhöga arbetslösheten som finns här som jag förstår. Över 40% är utan jobb. Det finns begränsningar i hur höga byggnaderna får vara intill den åtta meter höga muren. Därav påvens oansenliga läktare. Det är inte helt lätt att koncentrera sig i den gassande solen, jag märker att jag till slut mest studerar all konst som syns på muren. En sörjande frihetsgudinna med ett dött barn i famnen. En fredsduva med en skottsäker väst. En lista över alla byar som människor tänkt återvända till. Under kvällen beställer Mona pizza till hotellobbyn och Murad, en assyrisk breakdansare från Betlehem, återger livligt första gången han hörde Boten Anna av Basshunter. Det var ju det här med musik som verktyg för att förstå andra människor.

Att besöka ett flyktingläger på morgonen, en biblisk plats på dagen, en välgörenhetsorganisation på eftermiddagen och sen spela musik på kvällen känns så otroligt märkligt. Vi pendlar mellan att tänka att "det här är så otroligt viktigt" till "vad gör vi ens här?" på några sekunder. Jag har nog aldrig känt mig så mätt på intryck som när vi stegar mot replokalen sista morgonen. Solen ligger lågt och det gäller att utnyttja timmarna som solen inte fullkomligt slår ut en. På de backiga gatorna i stadskärnan stångar sig stressade arbetare fram i morgonrusningen. Säljare försöker övertala oss om vem som har sötast vindruvor. En av bilarna som kryper fram på kullerstenen slår i sin backspegel i någon. Födelsekyrkan skymtar nedanför backen. Vi stannar och köper

bröd med za'atar på av en man vi otroligt nog känner igen från en Youtube-film. Tanken är att alla dans- och musikakter ska uppträda tillsammans som avslutning. Vi blir tilldelade rollen som kompband åt Zaid Hilal, traktens rockhopp. Hans överlägset största hit heter "Jalla" och de föregående kvällarna har vi sett hundratals människor sjunga med i den medryckande refrängen.

Kvällen blir ett fint avslut där varje akt framför några egna stycken och därefter de samarbeten vi arbetat ihop under veckan. En dansgrupp från Jönköping tillsammans med en från Jerusalem. En sångerska från Sundsvall tillsammans med Zaid Hilal från Betlehem. Vi från Luleå tillsammans med Mona och Roqaya från Chicago och Akko. Och till sist alla tillsammans i "Jalla". På samma sätt som vi reflexmässigt förklarade för Mona vad "lagom" betyder och varför det hjälper henne att förstå oss, förklarar Zaid för publiken att "jalla" - som kan översättas till "kom igen" på arabiska - för honom, är en del av palestiniernas sätt att tänka. Hans aspiration var helt enkelt att skriva en glad och livlig sång menad att ena palestinier i något de alla fattar. Som den lekmanalingsvistiker jag är kan jag inte backa upp detta argument med fakta men det kan jag inte med ordet "lagom" heller. Jag kan i alla fall styrka att jag hörde "jalla" ropas otaliga gånger ute på gatan.

Några dagar senare vandrar jag i Jerusalems gamla stad. För några minuter tror jag naivt att jag börjat förstå hur saker och ting funkar här i det heliga landet. Jag rör mig upp längs Via Dolorosa efter att ha

iakttagit folkmassorna vid den västra muren och det intilliggande Haram al-Sharif, eller Tempelberget som det också kallas. Utanför studiecentret vi ska samlas på spatserar en grupp värnpliktiga stolt fram längs gatan. I Israel gör icke-ortodoxa judiska män och kvinnor värnplikten. Plötsligt tappar en av tjejerna sitt gevär på marken med en duns. Hela gänget skrattar gott. Det såg rätt lustigt ut och förmodligen var väl vapnet inte laddat. Men mindre lustigt är väl den avtrubade inställningen till vapen. Även om det är viktigt att hålla humöret uppe i krävande tider. Jag småler tveksamt åt händelsen när jag går upp för trapporna till resten av gänget för att lyssna på Rami Elhanan och Aisheh Aqtam.

DEL III. AISHEH

Aisheh har suttit bredvid Rami i vad som känns som en evighet. Hon kramar om honom och presenterar sen sig själv. Hon är drygt fyrtio, har sex barn och bor i staden Nablus. Hon är muslim och palestinier men säger precis som Rami att hon först och främst är människa. Hon pratar mer korthugget och med kraftigare brytning än sin kompanjon. Sin hemstad Nablus beskriver hon som en av dem svåraste palestinska städerna att bo i. Mer ekonomiskt ansträngd än exempelvis Ramallah och Jenin. Den är helt omringad av muren och väldigt isolerad från andra palestinska områden. Ska man ta sig någonstans, exempelvis till sitt jobb, krävs det att man

passerar ett flertal checkpoints. Detta kan ta flera timmar, varje dag. Soldater är ständigt närvarande i staden och hon beskriver sig själv som konstant orolig när ett av barnen inte är hemma.

Hennes berättelse startar när hon är 18 år. Det är den 27:e augusti 1989. Hennes ett år yngre bror, Mahmoud el Khatib, är på väg till deras farbrors hus några hundra meter från huvudgatan i Nablus. Ett gäng ungdomar har samlats på gatan och betar sig våldsamt. De skriker och kastar sten mot några israeliska soldater längre ner längs vägen. De står rätt långt bort och sikten är dålig i mörkret. Mahmoud försöker röra sig bort från situationen. En prickskytt spejar genom sitt sikte och ser inte speciellt mycket. Men han ser en röd tröja och trycker av. Kulan går rakt in i Mahmouds hjärta och ut genom ryggen. Han körs i ilfart till sjukhuset i Rafidiya och opereras omgående.

Trots bristande utrustning lyckas läkaren mirakulöst rädda Mahmouds liv genom en omfattande hjärtoperation. Efteråt berättar läkaren för Aishehs pappa att Mahmoud har ett allvarligt hjärtfel och att hans hjärta kan stanna när som helst. Han berättar ingenting för Aisheh och hennes syskon om detta. De ska inte behöva gå omkring och vara oroliga över sin brors liv varje dag.

Så Mahmoud får komma hem igen. Han återvänder till sin vardag som sjuuttonårig palestinier i Nablus. När han inte går i skolan spelar han mest fotboll. Livet gick vidare helt enkelt. Aisheh tänker inte så mycket mer på den här händelsen de kommande åren. Hon vet ju inte om att

• *Aisheh Aqtem och Rami Elhanan från The Parents Circle.*

hennes lillebror har ett allvarligt hjärtfel och bortsett från ären syns inga tecken på att han faktiskt blivit skjuten. Deras relation målar hon upp som varm och hjärtlig. De hjälper alltid varandra och delar med sig av sina hemligheter. Mahmoud ser efter alla men allra främst ser han efter sin storasyster och besöker henne ofta. De kan prata i timmar.

I juli 1999 gifter sig Mahmoud, och Aisheh beskriver dagen som en av de lyckligaste hon upplevt. Livet vände. En dryg månad senare, 27 augusti 1999 går Mahmoud ut för att spela fotboll. Det är exakt på dagen tio år sedan han blev skjuten. Han och hans kompisar delar upp sig i lag. Halvvägs genom matchen så börjar han plötsligt känna sig ovanligt trött. Han går för att lägga sig och vila på sidan. Några minuter går och sen stannar hans hjärta. Han blev 27 år gammal.

Aishehs familj tar förlusten hårt. Hennes andra bror drabbas regelbundet av panikångestattacker och börjar besöka en psykolog. Aisheh själv får åtstörningar. Hon

känner sig arg mest hela tiden. En underliggande ilska som vill kräva hämnd för hennes lillebrors liv. Och likt Ramis historia kommer hon också till insikten att hämnden inte kommer hjälpa någon. Hon engagerar sig i Parents Circle Forum där israeliska och palestinska familjer som förlorat en anhörig i konflikten möts. Där leder hon en grupp för palestinska kvinnor. I organisationen lär hon även känna Rami som blir en mentor för henne. De kommer varandra nära och samarbetar regelbundet. Organisationen tar endast ställning i en fråga och det är fördömandet av okkupationen. Det räcker givetvis för att vara kontroversiell i israeliska sammanhang.

Aishehs och Ramis arbete för att främja fredsprocessen går till största del ut på att berätta sina historier för att ge människor ett ansikte på dem siffror som syns på nyheterna. Om de får tillstånd besöker de skolor i hopp om att krossa de fördomar barnen fått med sig från sina föräldrar men också de förutfattade meningarna som skolorna själva lär ut till barnen. Det är inte ovanligt att den andra sidan porträtteras som omänsklig och oresonabel. Ibland kampanjar organisationen för särskilda händelser. Exempelvis skickade organisationen i oktober 2001 ut israeliska och palestinska anhöriga till USA och New York för att placera ut 1200 kistor framför FN-skrapan. Kistorna var prydda i både israeliska och palestinska färger för att symbolisera de 1200 dödsopfern som konflikten hade skördat då.

Organisationen driver även en telefonlinje där israeler kan ringa för att få prata med

palestinier och vice versa. Hundratusentals samtal har ringts sedan projektstarten. En av dem mest ovanliga taktikerna de använt sig av för att skapa dialog mellan länderna var att donera blod på "fel" sida om gränsen. De palestinska anhöriga blev inbjudna till Jerusalem och Magen David Adom, Israels version av Röda Korset, för att donera blod. Rami och hans landsmän smög över gränsen in i Ramallah, Palestinas de facto-huvudstad, och donerade blod till palestinska offer. Händelsen var kontroversiell och togs upp i israelisk tv. Programledarna ifrågasatte kraftigt hur de kunde skänka blod till fienden. "Det är bra mycket mindre smärtsamt att donera blod än att spilla oskyldigt blod" var svaret från de anhöriga.

Till slut pratar Rami och Aisheh nästan i mun på varandra för att de är så exalterade över arbetet med fredsprocessen. De vill inte att vi ska tänka på dem som offer. För dem är väl medvetna om bilden som projiceras av folket. Ramis pappa överlevde förintelsen och den är såklart en viktig del i att förstå den judiska självbilden tycker han. "Mitt folk är och har varit offer för förtryck och förföljelse sen urminnes tider, men nu har vi ett land och jag tycker inte att man ska överdriva offerskapet och rädslan för att bli statslösa igen. Även om rädslan är befogad ibland så måste åtgärderna vara proportionerliga och rimliga" säger Rami. "Om vi, jag och Aisheh, inte ser oss själva som offer så kan ingen annan se oss som offer heller. Om vi kan vara vänner och prata och samarbeta borde vem som helst kunna föra en dialog med varann". ■

ORDFÖRANDE HAR ORDET

Photo: Victor Lundberg

Kära medlemmar,

2017 lider mot sitt slut och i och med detta även första delen av läsåret 17/18.

Under hösten har Utrikespolitiska föreningen fått flera nya medlemmar vilket känns riktigt roligt! Jag hoppas att alla nya studenter och medlemmar har haft en lika givande och utvecklande höst som föreningen. Utrikespolitiska föreningen har i höst arbetat för att erbjuda er medlemmar flertalet intressanta event – föreläsningar, filmvisningar, medlemsaktiviteter, samarbeten och temaveckor. Vi hade som målsättning att i höst lyckas öka antalet samarbeten och kontakter – något vi uppnått och som jag hoppas kommer att fortsätta utvecklas under kommande terminer.

I vinter är det inte bara 2017 som

lider mot sitt slut utan även min tid som föreningens ordförande, då jag under våren kommer befinna mig i Sydkorea för en termins utbytesstudier. Jag vill tacka er för ert förtroende och för att jag fått vara del av denna fantastiska förening.

2018 står runt hörnet och vårterminens planering är redan igång. Vi arbetar hårt för att kunna erbjuda er medlemmar en vårtermin fylld av en massa roliga event och temaveckor. Det är en stor ära att få arbeta tillsammans med er engagerade medlemmar och styrelsemedlemmar och jag hoppas att ni får ett fantastiskt 2018!

Tack för allt,
Linnea Pernebrink. Ordförande

GET INVOLVED!

WE ARE ALWAYS LOOKING FOR PEOPLE INTERESTED IN JOINING OUR DIFFERENT COMMITTEES, BRING YOUR SKILLS AND IDEAS AND HELP US BECOME EVEN BETTER!

PROGRAM

OUR MAIN FOCUS IS BRINGING INTERESTING LECTURES FROM ALL OVER THE WORLD TO OUR MEMBERS, HELP SHAPE OUR AGENDA.
PROGRAM@UPFU.ORG

DESIGN & PR

USE DIGITAL OR ANALOG ILLUSTRATION, GRAPHIC DESIGN & PHOTOGRAPHY TO REACH OUR MEMBERS IN NEW WAYS.
INFO@UPFU.ORG

TRAVEL

WHERE DO YOU WANT TO GO? BRING YOUR IDEAS FOR INTERESTING DESTINATIONS AND HELP US PLAN OUR ANNUAL TRIPS.
TRAVEL@UPFU.ORG

RADIO & PODCAST

GET YOUR VOICE HEARD IN OUR PODCAST "A VOICE FROM THE NORTH" DISCUSSING CURRENT EVENTS & POLITICS.
RADIO@UPFU.ORG

EDITORIAL

WRITE ARTICLES, TAKE PICTURES OR HELP OUT MAKING THE LAYOUT FOR OUR MAGAZINE UPOST
REDAKTOR@UPFU.ORG

ACTIVITY

PLAN AND ORGANIZE SOCIAL EVENTS, FILM SCREENINGS, DINNERS AND MUCH MORE TO BRING OUR MEMBERS TOGETHER.
ACTIVITIES@UPFU.ORG

**FIND OUR FACEBOOK PAGE
AND VISIT UPFU.ORG**

UPFU.ORG